

ליכרונות היאדות

הרפעת

א. זושצ'נקו

"לא, אני מחכה שיביאו את
הקינוח. אם תוותר לי על
הקינוח, אבין שאתה ממש ילד
טוב לב."

ישבנו לשולחן ואכלנו לביבות.
ופתאום אבא לוקח את הצלחת
שלי ומתחיל לאכול לביבה.
התחלתי לבכות.
אבא מרכיב משקפיים ובעל
מראה חמור. זקן. הוא אומר:
"ראו כמה שהוא חמדן. חבל לו
לתת לביבה אחת לאבא."
אמרת:
"לביבה אחת, בבקשה, תאכל.
חשבתי שתאכל את כולן."
מגיע מרק. אני אומר:
"אבא, אתה רוצה את המרק
שלי?"
ואבא אומר:

בקינוח.
בערב, כשאני
כבר שוכב
במיטה בא אבא.
בידיו הגביע שלי
עם הקצפת.
הוא אומר:
"אז מה? לא
אכלת את
הקצפת שלך?"
ואני אומר:
"אבא, נאכל חצי-חצי. למה לנו
לריב על זה?"
אבא מנשק אותי ומאכיל אותי
בקצפת מהגביע.

חשבתי שלקינוח נקבל רפרפת
דומדמניות חמוצה עם חלב.
אמרתי:
"בבקשה. תוכל לאכול את
הקינוח שלי."
ואז מביאים דווקא קצפת שאני
אוהב. אני אומר לאבא:
"בבקשה, תאכל אם אתה כל כך
חמדן."
אבא מחמיר פנים וקם מהשולחן.
ואמא אומרת:
"לך לאבא, תבקש סליחה."
ואני:
"לא אלך. אני לא אשם."
ואני קם מהשולחן בלי לגעת